

P&M Noortje Willems • 11 jun 2014

DE VROUW DIE NIET IN HOKJES PAST

Ze groeide op in Iran en kwam in 1984 als vluchteling naar Nederland. Ze is alleenstaande moeder, maar bouwde ook een glansrijke carrière op. Ze is een vrouw die onmogelijk met één zin te beschrijven is omdat ze in geen enkel hokje past. Diversiteit is voor haar een belangrijk werkwoord en juist daarom noemt ze zichzelf een feminist. Redacteur Noortje Willems ontmoette Guity Mohebbi en ging met haar in gesprek over vluchtelingen, powervrouwen en de Nederlandse hokjesgeest.

Hoe is het feit dat je bent opgegroeid in Iran van invloed geweest op je ontwikkeling als feministe?

‘Als je opgroeit in een land als Iran zit het feminisme in je DNA. Feminisme was een onderdeel van mijn dagelijks leven: elke dag kreeg

HOME MEER + RECENSIES & TIPS

WIE ZIJN WIJ?

KUNST & CULTUUR POLITIEK & MAATSCHAPPIJ COLUMNS

lijke problematiek omtrent vrouwenemancipatie bestaat, dat was echt een cultuurschok.

Hetzelfde geldt voor issues omtrent economische zelfstandigheid van vrouwen. Ik groeide als jong meisje in Iran op in een familie waarin meeste vrouwen werkten, fulltime, dat was voor mij de gewoonste zaak van de wereld. Het fenomeen ‘deeltijdarbeid’ was nieuw voor mij.’

En je ervaringen als vluchteling? Hoe hebben die je blik gevormd?

‘Herinneringen vervagen. Ik was 19 jaar oud toen ik als medicijnstude-
dente uit Iran naar Nederland kwam. Het is nu 30 jaar geleden. Men-
sen hebben mij en mijn verhaal altijd benaderd met een mengeling
van medelijden en bewondering: ‘Jeetje wat erg ... wat knap!’ Ik ant-
woordde altijd: ‘Ach, valt wel mee.’ Maar die relativiserende houding is
aan het veranderen. Mijn dochter is net 19 geworden. Ik zie hoeveel ik
beteken in haar leven en hoeveel zij voor mij betekent. We delen al-
les: verdriet, blijdschap en alles wat bij het dagelijks leven hoort. En
pas nu, door met haar blik mijn leven te evalueren, dringt het besef
volledig tot me door van wat ik allemaal heb moeten missen.

Natuurlijk heb ik een andere bagage dan mijn dochter. Toen ik 19 was
had ik al twee oorlogen en een revolutie achter de rug. Maar dat vang-
net: geborgenheid, liefde. Dat gevoel dat er onvoorwaardelijk iemand
voor je is, je ouders, je familie, je dierbaren, dat heb ik vanaf een cru-
ciaal punt in mijn leven, –de overgang naar een jonge vrouw-, moeten
missen en mis ik nog steeds.

Ik wilde niet weg: mijn ouders hadden dit besluit voor mij genomen.
Nu ik zelf een ouder ben, denk dat ik voor de veiligheid van mijn kind
hetzelfde zou hebben gedaan. Niemand vlucht zo maar. De manier
waarop wij als samenleving naar vluchtelingen kijken, de aversie, de
angst. Het verbijstert me. Het is een gebrek aan respect voor mense-
lijke waardigheid.

***Hoe kunnen we zorgen dat Nederland een thuis kan worden,
vormgegeven door mensen met diverse achtergronden, en
niet een land waaraan men zich eenzijdig dient aan te pas-
sen?***

‘Het valt me op dat we in Nederland vooral probleemgericht denken.
Het lijkt alsof we in ons denken en handelen in dichotomieën van wij-

HOME MEER + RECENSIES & TIPS

WIE ZIJN WIJ?

KUNST & CULTUUR POLITIEK & MAATSCHAPPIJ COLUMNS

naar in hoeverre iemand ‘achtergesteld’ is, terwijl deze mensen ook zoveel te bieden kunnen hebben.

Het is een tragisch gegeven dat talenten vaak niet volledig herkend, erkend en benut worden. Dat er ook sprake is van bedrijfsculturen waarbinnen diversiteit niet welkom is. Denk bijvoorbeeld aan het beleid bij de politie. Met alle goede bedoelingen willen ze daar al jaren meer kleur binnenhalen, maar deze mensen redden het nog niet eens een jaar. Dit omdat er tegelijkertijd weinig wordt gedaan om de cultuur van binnenuit ter discussie te stellen, deze tot op het bot ontvankelijk te maken voor diversiteit. Doe ook iets aan de cultuur van organisaties, de taal, de houding, de werkwijze. Het moet aan beide kanten komen en aan beide kanten gewerkt worden. Ik heb zelf heel veel moeten incasseren zonder mezelf kwijt te raken. Dat is echt een uitdaging en behoeft aandacht.’

Recentelijk wees u op de valkuilen van de powervrouw als rolmodel. U suggereerde dat we daarmee een tweedeling van ‘winners en losers’ zouden kunnen creëren.

‘Voor mijn denken en handelen staat diversiteit in brede zin centraal. Het leven is niet zo zwart/wit. Er is altijd ook een andere kant van een medaille. Ik ben zelf een ambitieuze vrouw. Dagelijks ben ik bezig mezelf te ontwikkelen en te overstijgen. Ik pleit ook absoluut voor meer vrouwen aan de top. Maar wat we vergeten is ook aandacht aan de andere kant van de medaille te besteden. We kennen allemaal vrouwen in onze omgeving die de top hebben bereikt maar zijn weggepest of overspannen zijn geraakt door de heersende conservatieve cultuur.’

Vorig jaar is er veel kritiek geweest op het zogenaamde ‘Lean-in feminisme’, dat suggereert dat vrouwen de top niet bereiken, omdat ze gehinderd worden door interne barrières en gebrek aan doorzettingsvermogen.

‘Dit is een eenzijdige benadering. Bovendien kan de realiteit weerbarstig zijn. Als je als vrouw in een organisatie werkt waar je voor iedere stap 30 handtekeningen nodig hebt, dan is die organisatie niet gezond. Dan kom je gewoon niet verder.’

Over die conservatieve cultuur: ik hoorde eens van een vrouw met een belangrijke functie dat ze in cursussen leer-

HOME MEER + RECENSIES & TIPS

WIE ZIJN WIJ?

KUNST & CULTUUR POLITIEK & MAATSCHAPPIJ COLUMNS

vrouwen aan de top is een loze kreet als het alleen gaat om kwantiteit en er niets verandert aan een eenzijdige conservatieve bedrijfscultuur.

Dezelfde eenzijdige benadering zie ik ook bij het netwerken. Netwerken wordt tegenwoordig beschouwd als een paspoort naar een glanzende carrière. Maar wat doen we aan gesloten netwerken van “ons kent ons”? Hoe zorgen we er voor dat dergelijke netwerken hun deuren openen?

We moeten ruimte creëren voor diversiteit in brede zin. Het leren zien, herkennen en erkennen van diversiteit van identiteiten, talenten en creëren van mogelijkheden voor de ontplooiing hiervan.

Om af te sluiten, een laatste vraag: Wat is voor jou een onafhankelijke vrouw?

‘Het gaat niet alleen om economische, maar ook om geestelijke onafhankelijkheid. En dit geldt niet alleen voor vrouwen, maar voor elk individu. Het gaat erom ons te ontwikkelen tot goede, waardige mensen. Mijn definitie van succes is dat je naar bed kunt gaan met een zuiver geweten. Voor mij betekent feminisme in al mijn diversiteit van identiteit te mogen *zijn*. Ik ben niet alléén moeder, niet alléén zakenvrouw, niet alléén voormalig vluchteling. Mijn boodschap is keer op keer hetzelfde: we moeten af van het hokjesdenken. Alleen dan kunnen we als samenleving alle talenten benutten.’

Guity Mohebbi is politicoloog, publicist en public speaker. Ze is goodwill ambassadeur van inclusief leiderschap en diversiteit. Ze zet zich vol overgave in om deze onderwerpen- met name onder jongeren- op de kaart te zetten. In 2013 ontving ze de Zami-award voor ‘Vrouwelijk leiderschap’ en hield ze tijdens TEDxAmsterdamWomen een indrukwekkende monoloog “niets is wat het lijkt”. Hiermee vestigde ze aandacht op de positie van Alleenstaande Minderjarige Asielzoekers. Voor contact en meer informatie zie: www.guitymohebbi.nl

Volgende week schrijft Guity Mohebbi voor LOVER een blog over haar ervaringen op de Nederlandse arbeidsmarkt.

0 REACTIES | 0 KEER GEDEELD

[HOME](#) [MEER +](#) [RECENSIES & TIPS](#)

[WIE ZIJN WIJ?](#)

[KUNST & CULTUUR](#) [POLITIEK & MAATSCHAPPIJ](#) [COLUMNS](#)

Mijn Emailadres

Typ uw reactie hier

Captcha

Plaatsen